

ledere af 2. grad i 22. lønningsklasse. Baggrunden for denne forøgelse af distriktslederpersonellet er ønsket om en *forbedring af uddannelsesvirksomheden*, idet der med henblik herpå påregnes knyttet en distriktsleder som uddannelsesofficer til bl. a. marine- og flyverhjemmeværnenes samt hjemmeværnsregionernes stabe.

Inden for kvindekorpssene, hvor der hidtil ikke har været normeret tjenestemandstillinger, oprettes i alt 9 stillinger, nemlig 3 stillinger som korpschefer i 25. lkl. og 6 stillinger som regionslotter og sektionschefer i 22. lønningsklasse. Denne normering må ses på baggrund af, at *de 3 frivillige kvindekorps* ved hjemmeværnsloven *indføjes i hjemmeværnet*.

Den *kommitterede for hjemmeværnet*, der hidtil har været kontraktansat med et vederlag svarende til lønningslovens 28. lønningsklasse, normeres som tjenestemand i 28. lønningsklasse, hvilket man har fundet naturligt som følge af den placering, hjemmeværnet nu indtager inden for det samlede forsvar.

Loven medfører i øvrigt et mindre antal *oprykninger af tjenestemænd i højere lønklasse*. Disse oprykninger falder særlig inden for forvaltningsledergruppen, som får tillagt militær status. Endvidere kan nævnes, at økonomiinspektøren er opnormeret fra 23. til 25. lønningsklasse under hensyn til den stedfundne betydelige forøgelse af hjemmeværnets opgaver som centralforvaltende myndighed.

De i loven indeholdte bestemmelser var, inden sagen kom til behandling i folketinget, tiltrådt af lønningsrådet.

Lovforslaget henvistes efter 1. behandling til lønningsudvalget, hvis flertal (udvalget med undtagelse af Erik A. Jensen (SF)) indstillede det til vedtagelse i uændret affattelse. I betænkningen hedder det:

„På foranledning af det konservative folkepartis repræsentanter i udvalget har man overvejet spørgsmålet om den lønningsmæssige placering af de 3 stillinger som korpschef, der er foreslået normeret i 25. lønningsklasse, i forhold til placeringen af stillingerne som regionsleder, der ligesom hidtil er henført til 27. lønningsklasse. Udvalget finder, at der med hensyn til de krav, der såvel i uddannelsesmæssig som arbejdsmæssig henseende stilles til korpscheferne og til regionslederne, ikke kan rejses afgørende indvendinger imod den foreslåede